

Paraules, voluntat, fets i pàtria

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 11 de juny de 2022

Amics, amigues,

Com voleu que els poders fàctics de l'Estat no ens preguin el pèl? Per cert, no tots aquests poders fàctics són originaris de Madrid. Recordeu aquelles grans empreses catalanes que se'n van anar Madrid xuclades pel monarca xuclador i que encara no han tornat? Ens prenen el pèl i moltes coses més perquè ens veuen dèbils i aquesta debilitat ens l'estem guanyant a pols des de fa massa temps. Bé, caldria destriar el blat de la palla. Qui és que fa el burro per mostrar aquesta debilitat que ens ofega? Em sembla que som molts els independentistes de base, sense adscripció a cap partit polític, que estem farts dels qui fan el burro. Sí, hi ha desencís envers els dos partits polítics, teòricament independentistes, que fan l'ase donant-se coces contínuament i un tercer que s'ho mira des de la barrera tot esperant la seva oportunitat.

Que no toleraran mai un referèndum d'autodeterminació acordat i vinculant? Això ho sabem de fa molt temps, però en comptes de cercar un pla B, C, D i els que calguin, aquest parell barallant-se com dos gallets de fireta, tot per aconseguir la trona de la Generalitat; abans la trona que Catalunya, que el poble de Catalunya, davant del qual estan quedant en evidència i que els castigarà a la primera volta. Sí, molts estem disposats a esperar quatre o vuit anys més per tal que els gallets s'adonin que no hi ha altra fórmula que el "Junts pel Sí" i tirar pel camí del mig que ens va obrir el 1r d'octubre del 2017. Quan aquesta breva caigui, el poble català sortirà al carrer massivament i amb coratge renovat, perquè ja ens estem aguantant massa i això pot petar pel cantó que ningú dels implicats no voldria.

Els uns encara somien truites, que vol dir taula de diàleg, i els altres utilitzant la tristament famosa plaça d'Argelers per avivar les teies de la discòrdia. Puigdemont i Junqueras, ni l'exili ni la presó us han fet reflexionar sobre quin és l'interès vertader de Catalunya? Ni heu estat capaços, envoltats pels vostres lloctinents, tots tan savis, de trobar el camí de la llibertat, que vol dir la independència de Catalunya? Mentrestant, els corbs dels poders fàctics continuaran menjant-nos el pa i la dignitat: la Justícia Social i la Nació.

La justícia social: més de 43 milions d'euros cada dia, 16.000 milions a l'any. Els qui ho sàpiguem podran contestar: quant costa construir una escola, un hospital, una carretera, una autopista, desdoblar una línia de rodalies, donar pa i sostre als qui no en tenen? Quant costa mantenir una llar per a gent gran, dotar suficientment un cos de bombers, una llar d'infants, un sou digne per a tots els catalans? I, tantes coses més. Doncs, segons experts de confiança, amb els 16.000 milions anuals, en cinc anys totes aquestes necessitats podrien quedar cobertes. I, aquí, uns barallant-se i allà, uns altres potinejant els nostres diners amb armes i les seves corrupteles, que no són cosa menor. Estem dins d'un estat corrupte i en fallida i aquí els que no es barallen es miren el melic o se'n van a Madrid.

La nació, la pàtria, són mots que fa vergonya posar-se'ls a la boca; proveu-ho! Com volem construir un estat, la República Catalana, si ens fa vergonya pronunciar els mots que en defineixen l'essència? Heu sentit gaires polítics "indepes" parlar de la nostra pàtria? I no costa gaire. Com volem que tinguin el coratge de destapar la Declaració d'Independència que ja es va fer segons l'esclafant majoria de l'1-0 i als cops de porra rebuts per milers de compatriotes? Se'ns ruixen (per no dir l'altra paraula) al damunt i nosaltres bevent a galet com si fos aigua beneïda. Història, tradicions, cultura, llengua, territori, màrtirs. Què més volem?

És clar, no es pot demanar a tots els ciutadans de Catalunya que tinguin consciència de nació. El que sorprèn, però, és que no els faci reaccionar el que afecta la seva butxaca i als serveis que gaudeixen o haurien de gaudir. Recentment hi ha hagut una certa commoció en conèixer el grau de realització de les inversions pressupostades per l'Estat a Catalunya; un 36%, a la cua de les comunitats autònomes i amb Madrid al capdavant amb una realització d'inversions gairebé el doble del pressupostat per aquella comunitat autònoma. I a sobre avui mateix *el presidente del gobierno espanyol* negant en ple Senat aquest greuge. *Mienten como villanos* que dirien per la *Meseta*. Vist amb realisme, se'n foten de nosaltres. Som cornuts i paguem el beure.

I aquí, ens fem un tip de dir prou com, més o menys, ha fet el president de la Generalitat però mai passem d'aquí i ells ho saben. Per això ells sí que hi "tornen" i encara hi tornaran fins que no passem als fets, perquè fins ara no hem ensenyat les dents, tret de l'1-0 i tot seguit vam fer marxa enrere. Em preguntareu: Bé, tu molta lletra, però què faries si estiguessis al seu lloc. Doncs, com que jo no en sé, ja no m'he posat al seu lloc. L'únic que puc fer és posar negre sobre blanc el que penso. Ah! Sempre ens carreguem els polítics, però hi ha sectors amb gran influència, prescriptors, que tampoc es mouen gaire. Penso en els intel·lectuals, empresaris, sindicats... S'ha vist i no vist algun manifest signat per relativament poques persones, però no recordo cap gran manifest amb milers de signatures de "prescriptors" cridant a massives manifestacions o a accions espectaculars i agosarades. Si els polítics es miren el melic, ha d'arribar algun dia que el poble de Catalunya esclati i faci la independència. Aquest dia arribarà.

Vostre,